

[Foged.]

punkt; der er ingen skattemæssig visdom som baggrund. Jeg stiller derfor den højtærede minister det spørgsmål, om ikke det ville være skattemæssigt rimeligst, hvis der skal fastsættes en overgrænse, da at fastsætte en høj overgrænse for ikke i løbet af få år på ny at skulle ændre på denne sats og derefter bibeholde de 30 pct.s afskrivning og den samlede saldo værdi. Så ville alle de virksomheder, som ikke har forbrudt sig mod den offentlige mening — om jeg må sige det på den måde — have de samme vilkår, som i virkeligheden var tiltænkt dem ved lovens vedtagelse i 1957. Det foreliggende forslag er som for smed at rette bager.

Lovforslaget omfatter derudover ændringer vedrørende bygningsafskrivninger. Ministeren finder, at ældre bygninger har for favorable vilkår. Nu blev afskrivningsloven i sin tid nøje overvejet. Der var nedsat et bredt favnende udvalg, der efter års overvejelser — jeg tror, de strakte sig fra 1953 til 1957 — kom med forslag, der sigtede imod en fornyelse af hele vort produktionsapparat, og hensigten er stort set nået. Det er derfor betænkeligt nu at kaste nye usikkerhedsmomenter ind i debatten. Ofte har ministeren selv påpeget det ønskelige i langvarige regler til lettelse såvel af administrationens arbejde som for forståelsen for den almindelige skatteyder. Nu skal man altså her til at operere med før 1965 og efter 1965 og før 1957 og efter 1957.

Ministeren giver netop med disse nye forslag bolden op til ny uoverskuelighed. Skatteyderne kan kun vanskeligt foretage handel med ejendomme og virksomheder uden at brænde fingrene på de mange forskellige afskrivningsregler. Konsekvenserne af en handel bliver mere og mere uoverskuelige. Fra venstres side finder vi, at såfremt der skal røres ved afskrivningsreglerne for de gamle bygninger, så skal der også finde drøftelser sted omkring satsene for de nye. Afskrivningssatserne med 80 års levetid for bygninger gælder næppe i den moderne verden. Bygningerne ældes og forældes langt hurtigere. Mange fabriksvirksomheder har i nyopførte bygninger næppe mere end 30 års levetid, og for landbrugsbygningers vedkommende gør noget

lignende sig gældende. Skal erhvervslivet fremover klare ikke blot vedligeholdelse, men også ændringer af driftsbygninger, kan der være grund til at foretage en revision af afskrivningssatserne.

Inden for landbruget sker der i disse år en strukturændring, og de fleste ville finde det rimeligt, om indvendige bygningsændringer måtte foretages over driften, men dette er ikke tilfældet. Hvis en hestestald omdannes til kostald eller til svinestald, ja, endog til et forringet hønsehus, så kaldes det en forbedring og beskattes herefter. I almindelighed burde alle erhverv, når de holdt sig inden for deres eget erhvervsområde, have frihed til enhver rokering, der tilsigter at vedligeholde indtjeningsmulighederne fremover. Det er min opfattelse, at ministeren meget snarere skulle interessere sig herfor end for problemet omkring de gamle bygninger. Vi vil gerne drøfte disse forslag, men ministeren må være på det rene med, at der herved er taget initiativ til mere vidtgående ændringer.

Med hensyn til ligningslovforslaget med forslaget om at hæve lønmodtagerfradraget fra 400 kr. til 800 kr. finder jeg det rigtigst først at konstatere, at der herved sker et provenutab på ca. 110 mill. kr. Jeg erindrer endnu, at den kandidat, der under valgkampen dristede sig til at tage ordet „skattelettelse“ i munden, nærmest blev betragtet som lidt af en skurk og ikke var værd at stemme på ved valget. Jeg erindrer også, at den højtærede finansminister har udtalt, at det at komme ind på betragtninger vedrørende disse lønmodtagerfradrag var noget nær det samme som at komme ind i en karrusel — hvis ministeren ikke selv kan erindre det, kan han finde det i Folketingstidende for 1963-64, sp. 5472. Ministeren sagde dengang, at når man gav bolden op til den slags ting, var man altså på vej ind i en karrusel — nu er ministeren selv hoppet på.

Venstre har i sin tid tiltrådt lønmodtagerfradraget som princip, og det står vi stadig ved. Når ministeren nu vil hæve lønmodtagerfradraget til 800 kr., finder vi det en drøftelse værd, men lad mig med det samme spørge: når ministeren nu inden for et kort tidsrum har foreslået sambeskatningsproblemet taget op til nærmere overvejelse — ministeren glemte dengang at tage den med-